

HONDERD JAAR JUUL LAMBRECHTS,

da's veel, Juul, da's héél veel.

Ik moet nu efkes teruggaan in de tijd:

zo'n 60 jaar geleden zit ik als 11-jarige in zaal Apollo te Boom naar een voorstelling van toneelkring Rupelgalm te kijken, 'De Kroongetuige', een processtuk.

Mijn eerste toneelvoorstelling. Spannend.

Mijn vader, tante en nonkel speelden mee, vandaar.

Het merkwaardige is dat ik me van mijn familie in die voorstelling niks, maar dan ook écht niks herinner.

Wat ik me wél herinner, is één scène: Monique (Peeters) die de openbare aanklager onder druk zet, hem met 'Wil je m'een zoentje geven?' uitdaagt, terwijl ze hem een lelijk litteken op haar wang laat zien.

De procureur geeft geen krimp. Jij was die procureur, Juul.

Die ene scène is me al die jaren bijgebleven.

Juul wás voor mij dat personage, ik was er een beetje bang van: streng maar rechtvaardig, consequent, iemand die niet bezwijkt onder druk, nooit. Iemand die koppig zijn ding doet.

Later bleek dat wel te kloppen, maar je bent natuurlijk veel meer dan dat:

In je afscheidstekst aan Liezeke schreef je:

'Je hebt me nooit of te nooit zien schreien. In ons keihard leven leerde ik al mijn emoties te verwerken zonder tranen. Het is meestal efficiënt, nooit lekker.

We hebben er samen meer dan 50 jaar opzitten; een halve eeuw van wroeten, knorren en kussen godverdomme. Ik zeg niet graag dat ik je mis, dat maakt me zo kleintjes.'

Maar het leven gaat verder, dus schreef je:

'Ik doe nu 's morgens mijn kousen zelf aan. Da's niet van de poes, maar dat zal beteren, want mijn bierbuik wil ik nu absoluut weg.

En mijn kookeieren zijn slijmen of keien. Leve de spiegeleieren dus...

Om maar te zeggen dat het allemaal niet zo simpel is als ik dacht.

En niemand om tegen te foeteren, da's ook erg...'

Maar gelukkig is er altijd de poëzie geweest:

'Ik heb vannacht voor 't eerst sinds lang

Met God gepraat.

Gevraagd hoe dat nu verder gaat...'

En je raadt de anderen aan:

'Kijk eens uit naar een god

En treur niet

Als je er geen vindt

(wees) VRIJ

in een dwangbuis

VRIJ

in een gekkenhuis

*VRIJ
in de hel
Het bestaat
Mijn toren slopen ze niet'*

En verder:

*'Ik ga Latijn leren,
om naast de kwestie te lullen.
Meerdere keren
hebben zelfs snullen
mijn snedig Vlaams
te vlug
en te goed
verstaan.
Dat is nu gedaan.*

*Verdomd altijd,
ze vragen mijn mening,
en als ik die geef,
prompt en klaar,
na een stage van veertig jaar,
dan is het wel waar...
maar...
Je bent te fel,
te raak,
te snel'*

En dus:

*'Ik stop met rijmen
Het is ouderwets
En vooral
Het is te moeilijk
Voor onze nieuwe tijd.'*

Maar, om het af te leren:

*'Dag, vogels,
Dag, bloemen.
Dag, wondere wereld.
Dag, alle mensen saam.
Dag, fraaie vlinders.
Dag, lieve kinders.
Hoe is jullie naam?
Wacht tot ik je
op een lentedag,
'n zoen,
'n handje geef.
Ik lach,
net als jullie toen.*

Ik leef!'

Ja, en nog geen klein beetje ook! Al 100 jaar, Juul.

In naam van alle Rupelgalmers die er nog zijn, en ook van diegenen die er niet meer zijn:

Nen dikke proficiat. En nen dikke kus.

Na 60 jaar zult ge die nu wel willen aannemen.

Dirk Van Dijck